Deosebirea se manifestă deci în aceea că, în vreme ce, pentru apusean, odată ce un lucru e constatat, adică situat „în spaţiu”, odată ce „are loc”, odată ce se petrece, acel lucru ori acel fapt este; pentru român, ceea ce se-ntâmplă are parcă fiinţă „înainte de a fi”, şi şi-o păstrează şi după ce nu mai este în lume, în sensul acesta de „*hic et nunc*”. Intrarea lui în lume e ca o cădere din altă lume, o „trecere”, nu o „înfiinţare”.

Nu poate fi numai o întâmplare faptul că ideea aceasta, care însemnează „eveniment” şi care ar trebui să fie plină de toate bogăţiile fiinţei de fapt, mai are şi sensul de „hazard”, de apariţie ocazională, de accident, de eveniment fără noimă.

Dacă ar fi adevărat că faptul că un lucru „se întâmplă” însemnează că un lucru vine din neant şi capătă existenţă, cum ar voi acei care încearcă să tragă asupra „întâmplării” româneşti toate accepţiile „evenimentului” ori ale „faptului” metafizicei apusene; şi dacă acest caracter s-ar căpăta efectiv prin inserţia în timp, prin „înfăţişare”, adică prin pătrunderea în lume şi-n vreme, atunci, de ce un lucru „vremelnic” este un lucru trecător, precar, o existenţă micşorată, care nu are nimic din con-